

TE VER

**KORT
ROTTERDAMS**

Beeld: © Marwan Magroun, 2017

Doris de Weijer

Montessori Lyceum Rotterdam

Een baby hilde. Langzaam werd ik me weer bewust van mijn omgeving. De metro kwam tot stilstand. Voorzichtig deed ik een oog open. Rijnhaven. Ik keek op de plattegrond boven de deur. Drie haltes te ver. Mijn hart begon te stuiteren van paniek. De baby hilde nog steeds, maar het geluid voelde ver weg. Alles voelde ver weg. Ik sprong op en sprintte het perron op. Het gehuil verstomde toen de deuren vlak achter me dicht gingen en de metro wegreed. In paniek keek ik om me heen. De informatieborden waren leeg, de batterij van mijn telefoon ook. Ik ging verslagen op een van de ijskoude bankjes zitten. Ik rilde en zette mijn kraag op tegen de kille wind. Ik trok mijn jas strakker om me heen toen in jou daar ineens zag staan, aan de overkant. Het perron was uitgestorven, op ons na. De paniek ebde weg.

Je gezicht leek vertrouwd maar toen je mij zag, verried je blik geen enkel teken van herkenning. Je draaide je om en keek naar de stad. Even was het alsof ik mezelf daar zag staan: verslagen, verloren, verdwaald, eenzaam tussen de duizenden mensen in Rotterdam, maar nu hadden we elkaar. De kou kroop onder mijn jas, maar dat maakte niet uit, ik was tenslotte niet alleen. Vreemd hoe een vreemdeling aan de overkant van een perron de kilte en de kou nietig kon laten lijken.

Ergens in mijn achterhoofd zei een stemmetje dat ik iets moest doen. Opstaan, naar de overkant lopen, je aanspreken of in ieder geval daar op een metro wachten, maar ik deed niets. Bang dat ik dit gevoel kwijt zou raken, als een droom die ik uit alle macht probeer te onthouden. Bewegen zou toegeven aan de realiteit betekenen, dus ik bleef zitten. Je begon heen en weer te lopen. Ik volgde je met mijn ogen, keek weg als je blik mijn richting opkwam maar zocht je daarna zo snel mogelijk weer op. Ik wilde niet meer eenzaam zijn. Ik wilde niet meer bang zijn maar ik was bang.

Jij was er, gewoon door daar te staan. Tot een metro onze verbinding verbrak. De paniek kwam terug. Ik stond op, liep heen en weer in een verwoede poging jouw ogen weer te vinden achter de ramen van het voertuig, maar tevergeefs. De metro reed weg en nam je mee. Weg van mij. Een baby hilde. Langzaam werd ik me weer bewust van de realiteit. Ik zag het water en de stad. Verderop stond een vrouw met een kinderwagen. De informatieborden gaven aan dat er over twee minuten een metro richting De Akkers zou komen, maar die zou me niet naar Beurs brengen. Ik liep naar de overkant en ging een van de ijskoude bankjes zitten, wachtend op een metro richting Beurs, richting een metro die me naar huis zou brengen. Alleen.